

สาเหตุที่การทดลองครั้งนี้ได้ผลการระลึกคำที่แตกต่างกันอย่างเห็นชัด จากคำของมิซิมิ เลซคินิคและส่วน เบียง เบนมาตรฐาน จากความแตกต่างของกลุ่มทดลองคือกลุ่มที่เสนอสิ่ง เรา เป็นสไลด์ที่มีรูปภาพประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษและครูทำภาษามือกับกลุ่มควบคุมคือกลุ่มที่เสนอสิ่ง เรา เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบภาษามือของครู ทั้งนักเรียนหูหนวกของโรงเรียนเศรษฐเสถียรและ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ อาจเนื่องจาก

๑. นักเรียนหูหนวกในระดับมัธยมมีวุฒิภาวะในการรับรู้ทางประสาทตาที่เจริญกว่า เด็กนักเรียนหูหนวกในระดับประถม ซึ่งจากการวิจัยเชิงทดลองของ น.ส.พิมพ์ สมพงษ์ ปี ๒๕๑๗ ในหัวข้อเรื่อง "อิทธิพลของรูปภาพที่มีต่อการระลึกคำโดยเสรีของนักเรียนชั้นประถมตอนต้น" ได้ผลการทดลองการระลึกคำที่ไม่แตกต่างกันระหว่างการไม่ต้องมีรูปภาพประกอบคำ การระลึกคำภาษาไทยได้ใกล้เคียงกับการเสนอสิ่ง เราที่เป็นคำและมีรูปภาพประกอบ แต่การวิจัยครั้งนี้ใช้กับเด็กหูหนวกในระดับมัธยม ซึ่งจากที่ปรากฏตามทฤษฎีการเรียนรู้ การรับรู้ทางตาจะมีมากที่สุดในระดับ ๘๕ % จมูก ๓ % ปาก ๓% หู ๑๓ % มือ ๖ % ซึ่งเด็กหูหนวกก็ขาดการเรียนรู้ทางหูไปถึง ๓ % และขาดการติดต่อสื่อสารทางปากไปถึง ๓ % ดังนั้น น่าจะเป็นเพราะเด็กหูหนวก ไร้รับสิ่งที่ธรรมชาติให้มาทดแทนคือทางประสาทตา และด้านความจำจากการรับรู้ทางประสาทตา^๒

^๑พิมพ์ สมพงษ์, "อิทธิพลของรูปภาพที่มีต่อการระลึกคำโดยเสรีของนักเรียนชั้นประถมตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘), หน้า ๒๓ .

^๒ Benton, Graham and Kendall, "Deafness and Memory," The Psychology of Deafness, Northwestern University 1969, p.79 .

๒. นักเรียนหูหนวกระดับมัธยมอายุระหว่าง ๑๗ - ๑๘ ปี ที่ทดลอง เป็นระดับชั้นมัธยม ๑ และ ๒ เป็นเด็กที่โตมากเมื่อเทียบกับมัธยม ๑ และ ๒ ของเด็กปกติ ซึ่งจะอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ ๕ และจากการวิจัยเชิงทดลองของ Graham Kendall ซึ่ง Blair ได้ศึกษาความสามารถของเด็กหูหนวก เขาพบว่าเด็กหูหนวกที่มีวุฒิภาวะเจริญทางการรับรู้แล้ว ปรากฏว่าเด็กหูหนวกเหนือกว่าเด็กหูดี เขาสังเกตอย่างเด่นชัดว่า เด็กหูดีต้องพยายามจัดระบบประโยคเช่น "นี่ดูเหมือนกล่อง" หรือ "นี่ดูเหมือนจะเป็นจดหมาย" พฤติกรรมเช่นนี้ไม่พบในเด็กหูหนวก ซึ่งเด็กหูหนวกได้ดูสิ่งที่เหมือนเด็กหูดีดูอย่างเดียวกัน และจำได้ นี่อาจจะเป็นหลักฐานกับเหตุผลที่ว่า เด็กหูหนวกมีความสามารถพิเศษแทนการได้ยิน ในกลไกจิตใจของเด็กหูหนวก ตามที่ปรากฏเด็กหูดีจำเป็นต้องนึกคำประสมการณที่เข้ามา ขณะที่เด็กหูหนวกไม่ต้องเลย อาจจะสันนิษฐานและสรุปได้คร่าว ๆ ว่า เด็กหูหนวกทำได้ดีกว่า การแสดงออกของเด็กหูหนวกอยู่ในระดับที่มีความเข้าใจและรับรู้ที่สูงกว่า ผลเหล่านี้เสริมหลักฐานที่ว่า ความหนวกจากวัยเด็กมีอิทธิพลต่อพัฒนาการจิตใจและความฉลาดเฉลียว^๑ เด็กหูหนวกของทั้ง ๒ โรงเรียน ๘๕ % ที่หูหนวกจากกำเนิดตั้งแต่เล็ก ความฉลาดและพัฒนาการทางความจำและประสาทตาจึงสอดคล้องกันกับพัฒนาการจิตใจ คือใช้จิตใจช่วยในการจำเมื่อเห็นรูปภาพของสิ่งที่ปรากฏและจะจำ

๓. ในกลุ่มทดลองสภาพการ เรียนรู้และบรรยากาศในการ เรียนรู้ดูความสนใจได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมมาก เพราะการใช้ไฮโดรทศนูปกรณ์ประเภทสไลด์เข้ามา ประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษและที่สำคัญที่สุดคือครูผู้สอนทำภาษามือ ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนน่าเรียนและตื่นเต้นกว่าการ เขียนคำบนกระดานคำขรรรมคา แม้ครูผู้สอนจะทำภาษามือก็ตาม ในแง่บรรยากาศการเรียนกลุ่มทดลองยอมสนุกและน่าเรียนกว่ามากนัก จากการสังเกตปฏิกริยาของ เด็กและครูผู้สอนภาษามือขณะทำการทดลอง

^๑ Kendall, Graham, "Deafness and Memory," The Psychology of Deafness, Northwestern University, 1969, p. 80.

๔. เหตุที่แตกต่างกันอาจเพราะความเคยชินของเด็กต่อการสอนโดยไม่ได้ใช้สื่อการสอนเลยในชั้นเรียน จะใช้แต่หนังสือภาษาอังกฤษ เช่น English for Thai students หรือ Standard Expression ก็ตาม เด็กหูหนวกอาจเคยชินและไม่คุ้นตัวในการเรียนรู้ในกลุ่มควบคุมเลยที่ปรากฏจากทั้ง ๒ โรงเรียน ยกเว้นแต่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษท่านมีวิธีสอนที่สนุกและพยายามจี้เด็กให้กระฉับกระเฉงเองเท่านั้น ถ้าครูผู้สอนไม่จี้เด็ก ๆ จะเบื่อ และจำได้หรือไม่ได้ก็ปล่อยให้วนค่านั้น ๆ ไป เช่นนี้เป็นสภาพที่แท้จริง การนำสไลด์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบกันกับภาษามือของครูจึงมีผลที่โคคา X และ S.D. ที่ดีกว่าอย่างเห็นได้ชัด และจากการวิจัยของ น.ส.พิมพ์ สมพงษ์ โคกถาวรถึงผู้วิจัยเคยพบว่า ในการจำเรื่องราวหรือเหตุการณ์ ถ้าโคคาเป็นรูปภาพ จะจำได้ดีกว่าอ่านจากหนังสือ และจากการทดลองน่าสนใจที่ว่า ถ้าเปรียบเทียบความซิมิลีของคะแนนการระลึกคำโดยเสรี จะเห็นว่ากลุ่มที่เสนอสิ่งเราเป็นคำและมีรูปภาพสี่ประกอบโคคาแน่นมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่ารูปภาพสี่มีส่วนช่วยให้ระลึกคำโดยเสรีโคคีสั้นในระดับกลุ่มตัวอย่าง^๑

จากการเปรียบเทียบจำนวนผู้ที่ตอบถูกของคำแต่ละคำ โดยคิดเป็นร้อยละ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ ๑ และ ๒ พบว่า จำนวนผู้ตอบถูกของคำแต่ละคำ ทั้ง ๑๕ คำ ในการเสนอสิ่งเราทั้ง ๒ แบบนั้น ใกล้เคียงกันมากทั้งมัธยม ๑ และมัธยม ๒ (รูปที่ ๖ และ ๘) และคำตอนต้นและตอนท้ายของรายการคำระลึกโคคาก็ดีกว่าคำตอนกลาง ซึ่งเป็นไปตามผลของ Primacy และ Recency^๒ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในเรื่องของการเรียนรู้จดจำและการจำ

^๑พิมพ์ สมพงษ์, "อิทธิพลของรูปภาพที่มีต่อการระลึกคำโดยเสรีของนักเรียนชั้นประถมตอนต้น, หน้า ๖๓

ขอเสนอแนะ

๑. ควรจะทำการศึกษาด้านอิทธิพลและการใช้ประโยชน์ของสื่อทัศนูปกรณ์ หรือสื่อประสมในการ เรียนการสอนของ เด็กอนุบาลให้มากขึ้นทุกระดับ เพื่อการวิจัย ครั้งต่อ ๆ ไป จะเป็นเครื่องชี้ให้เกิดความก้าวหน้าของคุณค่าสื่อทัศนูปกรณ์ เพื่อ ประโยชน์ทางการศึกษาของ เด็กอนุบาลในประเทศ ทุกระดับให้ดียิ่งขึ้นและจริงจัง

๒. ควรศึกษาดังช่วงเวลาในการ เสนอสิ่ง เราที่แตกต่างกันว่าจะมีผลต่อ ความจำและการระลึกคำของ เด็กอนุบาลมากขึ้นเพียงใด เพื่อ เป็นแนวทางในการ กำหนดและเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงต่อการสอนของครูในการกำหนดช่วงเวลาการ เสนอ สิ่ง เรา โดยเฉพาะสิ่ง เราที่เป็นสื่อทัศนูปกรณ์

๓. ควรจะศึกษาว่าสื่อทัศนูปกรณ์ประเภทใดที่สนับสนุนและช่วยการสอน ภาษาอังกฤษให้มากกว่าสไลด์ ให้มีสื่อทัศนูปกรณ์ประกอบวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่อ เด็กอนุบาลจะได้มีความรู้กว้างขึ้น

๔. ควรศึกษาและทำการวิจัย เรื่องวิธีการสอนเด็กอนุบาลในวิชาการที่ เป็นนามธรรม เช่นวิชาจริยศึกษา วรรณคดีและประวัติศาสตร์ ฯลฯ ซึ่งเด็กจะได้ นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และควรจะเน้นความสำคัญของวิชาเหล่านี้ตั้งแต่ในระดับ ประถมศึกษา โดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์เป็นเครื่องประกอบการสอน